

27.

Της Σαλονικης το θεριο βγηκε να σεργιανισει.
 Βαζει γεναιικας φορεσια, γεναιικας πασουμακι,
 γεναιικα βγαινει, καθεται, μεσα στο σταυροδρομι
 και βγαζει τα μαλλακια της και καθεται και κλαιγει.
 Του Ρηγα ο γιος κατεβαινε απε του σεφερριου του.

— Τ εχεις, κορη μ, και θλιβεσαι, τ εχεις, κορη μ, και κλαιγεις;

— Το δαχτυλιδ μ επεσε μεσα εις το πηγαδι.

Ποιος ειν αξιος και δυνατος να σεμπει να το βγαλει,
 αντρα θα τον στεφανωθω, αντρα θα τονε παρω.

Τον εδεσε, τον εβαλε μεσα εις το πηγαδι·
 πικρη φωνιτσα εβγαλε, οσο κι αν ημπορουσε:

— Βγαλε με, βγαλε, κοπελια, κι ηβρα το δαχτυλιδι.

— Τα εδω που μπηκες, Ρηγα γιε, δεν ειναι για να ξεβεις.

δημοτικο

28.

Ενας αιτος περηφανος κι ενας αιτος λεβεντης
 κι απο την περηφανεια του κι απο τη λεβεντια του
 δεν παει στο ξεχειμαδιο, δεν παει να ξεχειμασει,
 μον μενει απανω στα βουνα, στους παγους και στα χιονια.
 Μα καμε βαρυχειμωνια, πεσανε κοκκοσαλια
 και πεσαν τα νυχακια του, πεσαν τα πουπουλα του.
 Στ αγναντιο βγηκε κι εκατσε, σ ενα ψηλο λιθαρι
 και με τον ηλιο μαλωνε και του ηλιου του λειει:
 «Ηλιε, για δε βαρεις κι εδω, σε τουτ την αποσκιουρα;
 Να λειωσουνε τα κρουσταλλα, να λειωσουνε τα χιονια,
 να γινουν τα νυχακια μου κι ουλα τα πουπουλα μου;»

δημοτικο

29.

Αηδονι συνεβουλεε χελιδων τοις ανθρωποις ειναι ομοροφον
 και συνοικον ως αυτη. Η δε ειπεν· «Ου θελω την λυπην των
 παλαιων μου συμφορων μεμνησθαι, και δια τουτο τας ερημους
 οικω».

Αισωπος, 9